

Lees ook van Thijs Goverde:

*De glanzende stad
De wraak van de meesterdief
De jacht op de meesterdief
De hand van de meesterdief
De purperen koningsmantel
De zwijnenkoning
Het teken van de heksenjagers
De ongelofelijke Leonardo
Het witte eiland
Het bloed van de verraders*

Meer informatie:

www.uitgeverijholland.nl
www.thijsgoverde.nl

*De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een werkbeurs van het
Nederlands Letterenfonds*

Omslag en grafische vormgeving: Elly Hees

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar ge-
maakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Thijs Goverde, 2013

Illustraties en omslag © Elly Hees, 2013

ISBN e-boek 9789025112332

NUR 283

1

EEN SNIK VAN DE DUIVEL

Het begon zoals dat soort dingen altijd begint: met een knal. Geen harde knal dit keer, maar een muizenpiep van een ontplof-finkje. Je kon het bijna niet horen tussen de geluidjes van het oerwoud: de ritseltjes en trippeltjes, de zoempjes en piepjes, het geruis van bladeren en het plik-plok-pluk van druppeltjes. Om nog maar te zwijgen van de *rotherrie* van het oerwoud: het gebrul, gegil en gekrijs van alle smerige en gevaarlijke beesten die ons hier het leven zuur maakten.

We zaten net te ontbijten, in een boom in het midden van het woud. Op de bovenste tak, want het had net geregend en dan zitten de lagere takken vol Sissippi-slangen. Die zijn enorm groot en ongelooflijk giftig. De meest dodelijke dieren ter wereld, afgezien van de Boegoenese Reuzenalligator.

Altijd als het geregend heeft kruipen die afschuwelijk gevaarlijke Sissippi's onze boom in. Omdat de grond dan krioelt van de Boegoenese Reuzenalligators.

'Wat was dat?' vroeg ik.

'Wat was wat?' vroeg mama.

'Ik hoorde een ontploffing,' zei ik.

'Daar trap ik niet in,' zei mama. Ze dacht dat het een smoesje was

en heel eerlijk gezegd: dat was niet zo'n vreemde gedachte. Ik verzon wel vaker smoesjes als we aan het ontbijt zaten. Want ontbijten in Boegoe-Boegoe, dat doe je echt niet voor de lol.

Ik niet, tenminste.

Ik ben namelijk een heel gewoon Nederlands jongetje, uit een heel gewoon Nederlands gezin dat bestaat uit mijn zus Gaby, mama, papa en mij. Maar we wonen niet meer in Nederland; we zijn gevlucht omdat we achterna gezeten worden door een bende schurken. Schurken zoals meneer Dogger, de gierige bankdirecteur, Snoet de Kinderdief en meneer Cockel, de steenrijke, oppermachtige oliebaas. Ze hebben nog een heleboel vrienden, die drie – teveel om op te noemen. Stuk voor stuk gewetenloze boeven.

Als je wilt weten hoe erg ze zijn: ze ontvoeren onschuldige kinderen en malen ze door de gehaktmolen, om ze te verkopen als Mjamburgers. Zo erg dus.

Ze hebben het ook met ons geprobeerd. Wij zijn misschien niet echt onschuldige kinderen, want we hebben honderdvierenzestig van hun bankgebouwen, benzinstations, Mjamburgerfabrieken enzovoorts opgeblazen. Maar of je nou een 100% onschuldig kind in handen hebt, of een 99%-onschuldig-en-1%-gebouwen-opblazend-terroristenkind: je mag nooit kinderen door de Mjamburgers doen.

En trouwens, wij hebben dan wel een paar van hun spulletjes opgeblazen maar zij waren, zeg maar, een soort van begonnen.

En nu zitten ze achter ons aan.

Daarom zijn we gevlucht naar de binnenlanden van Boegoe-Boegoe.

Daar zijn we veilig, want Boegoe-Boegoe ligt zó ver van de beschaafde wereld af dat er geen schurken komen.

Dat is fijn.

Maar het is er ook zó onbeschaafd dat ze er heel erg walgelijke tafelmanieren hebben.

Dat is minder fijn. Want met 'walgelijk' bedoel ik niet dat ze een beetje slurpen (hoewel ze wel slurpen).

Ik bedoel ook niet dat ze met hun handen eten (hoewel ze zeker geen bestek gebruiken).

Ik bedoel dat ze het eten in elkaars mond spugen.

Ik zei toch dat het walgelijk was?

Helaas denkt mijn moeder daar anders over.

Zij vindt dat je je altijd helemaal moet aanpassen aan de mensen waar je te gast bent. Kwestie van beleefdheid.

Dus wij ontbijten op z'n Boegoe-Boegoes.

Mijn moeder doet alsof dat de normaalste zaak van de wereld is. Mijn vader doet altijd wat mijn moeder zegt, dus daar heb ik ook niks aan. Mijn zusje is eraan gewend geraakt. 'Op een gegeven moment weet je niet beter meer,' zegt zij. 'Dan krijgt het wel iets gezelligs, zelfs.'

Waarom je maar weer ziet dat alle meisjes in wezen krankzinnig zijn.

Ik bedoel: gezellig? Goor zal ze bedoelen!

Daarom verzin ik af en toe een smoesje om snel van tafel te mogen. Bij wijze van spreken dan, want er zijn geen tafels in Boegoe-Boegoe. Daar zijn ze hier niet beschaafd genoeg voor. Trouwens, iedereen hier woont in de boomtoppen en daar heb je niks aan een tafel want die valt meteen naar beneden.

Dus... Ja...

In ieder geval, tafel of geen tafel, ik houd niet van ontbijten-op-z'n-Boegoe-Boegoes.

Vandaar dat mama twijfelde aan mijn ontploffing.

'Maar het is echt waar,' riep ik.

'Dat klopt hoor,' zei Gaby. Want zij had het ook gehoord.

‘Ik heb niks gemerkt van een ontploffing,’ zei mama. ‘Jij wel, schat?’

Mijn vader schudde van nee.

‘Dat zou kunnen, want het was een hele zachte ontploffing,’ hielden wij vol.

‘Lieve schatten,’ zei mama beheerst, ‘er zijn weinig mensen die zoveel over ontploffingen weten als ik. Jullie moeten me dus maar geloven als ik zeg dat zachte ontploffingen niet bestaan. Een ontploffing gaat altijd samen met een harde knal. Daar is ook een hele interessante wetenschappelijke reden voor. Het is namelijk de toename in gasvolume, die...’

‘En als het nou eens,’ onderbrak ik haar, ‘een ontploffing heel ver weg was? Eentje die heel hard ging, maar die je hier maar zachtjes hoort? Net als een heel ver onweer?’

Mama was even stil.

‘Dat zou natuurlijk kunnen,’ gaf ze zuinigjes toe.

Op dat moment klonk er een tweede knal. Even zacht als de eerste.

‘Krijg nou wat,’ zei mijn moeder verbijsterd. ‘Het is een ontploffing. Met TNT, dat wed ik om tien kokosnoten. De knal van TNT herken ik uit duizenden. Het heeft altijd iets weemoedigs, vind ik. Droevig en toch boosaardig – als een snik van de duivel...’

Gaby en ik keken elkaar aan. Snik van de duivel? Wat was dat voor dichterlijk gepraat?

Mijn moeder is heel slim, en ze is, nou ja, mijn moeder en zo – dat wil zeggen: ze heeft genoeg goede eigenschappen (die heeft ze aan mij doorgegeven) en ook een heleboel stomme (die zijn naar Gaby gegaan, en een paar heeft ze helemaal voor zichzelf gehouden). Maar wat ze ook allemaal doet en kan en is: dromerig of dichterlijk is ze niet.

Ze is een wetenschapper. Een echte, met een witte jas. Die had ze

nu niet aan, natuurlijk, want in Boegoe-Boegoe draagt niemand kleren dus wij ook niet.

Dat is trouwens ook een probleem bij het ontbijt. Ik bedoel: meisjes zien er een beetje mal uit zonder kleren – een beetje incompleet, als je begrijpt wat ik bedoel - maar grote mensen zijn ronduit walgelijk. Allemaal haren en kwabben op gekke, onsmakelijke plekken. Als je daarnaar moet kijken tijdens het eten – en zeker tijdens het eten op z'n Boegoe-Boegoes – nou, dan moet je wel heel erge honger hebben wil je nog een hap door je keel krijgen.

Maar daar gaat het nu niet over. Het gaat nu over de witte, wetenschappelijke jas van mijn moeder. Die past precies bij haar koele verstand. En of ze die jas nu aan heeft of niet, ze is er de dame niet naar om een ontploffing te omschrijven als een 'snik van de duivel'. Een ontploffing is een ontploffing, en niks anders. Als je ooit een kerel ziet met bokkenpoten en een pijlstaart, die staat te huilen, dan is dát het geschikte moment om te praten over een 'snik van de duivel'.

Vindt mijn moeder. Normaal gesproken.

Mijn vader fronste bezorgd zijn wenkbrauwen. 'Liefje,' vroeg hij voorzichtig, 'gaat het wel helemaal goed met je?'

'Ach, jawel,' zuchtte ze, 'maar ik mis het allemaal wel een beetje.'

'Wat? De wetenschap?'

Weer een zucht. 'Dat ook, ja. Dat ook. Maar het *opblazen*, de grote donderende vuurbal waarmee de gestolen rijkdom van een of andere slechterik de lucht invliegt – dat had toch ook wel iets heel moois...'

Er was weer een zachte knal.

'Horen jullie dat?' vroeg mijn moeder dromerig. 'Het is geen pure TNT, er zit een beetje Kaliumnitraat doorheen. Of Natriumnitraat, dat kan ik niet precies horen. Daarvoor is het te ver weg.'

Ach ja, Kaliumnitraat en Natriumnitraat, de ondeugende tweeling...'

Haar ogen waren een beetje vochtig. Alsof er elk moment tranen uit konden komen.

Daar kan mijn vader niet goed tegen.

'Niet huilen, liefje,' zei hij zenuwachtig. 'Eh... weet je wat? Maak maar lekker een lading springstof, dan gaan we straks een paar alligators opblazen.'

'Doe niet zo belachelijk,' bitste mijn moeder. Er liepen nu echt een paar tranen over haar wangen. 'Ik wil helemaal geen alligators opblazen. Levende wezens opblazen, dat vind ik zó iets ordinairs! Dat weet je toch? Gebouwen, die wil ik opblazen. Bankgebouwen, waar boze plannen worden uitgebreed, en boerderijen waar ze dieren mishandelen en, nou ja, je weet wel. Gebouwen van slechteriken. Maar die zijn hier niet. Geen gebouwen en geen slechteriken en al helemaal geen gebouwen van slechteriken, en ik, en ik, en ik... ik voel me zo nutteloo-hoo-hoos!' Ze zat warempel voluit te snikken.

'Toe nou, mama,' zei Gaby. 'Zullen we straks even gaan kijken? Naar de ontploffingen?'

'Geen sprake van,' zei mijn vader. 'Zodra we een stap buiten het bos zetten, zijn we ten dode opgeschreven.'

Maar mijn moeder lachte door haar tranen heen en zei: 'Dat is een lief idee, meisje. Dat wil ik wel.'

'Niks ervan,' zei mijn vader streng. 'Zijn jullie vergeten wat we hier komen doen? We zijn ons hier aan het *verstopp*en, jongens! En wat is de eerste regel van verstoppertje?'

'Wie 'm is, moet tot tien tellen,' zei ik. 'Hoezo?'

'De eerste regel,' zuchtte mijn vader, 'is dat je moet zorgen dat ze je niet zien.'

Gaby schudde haar hoofd. 'Michael heeft gelijk, hoor. Eerst moet

de zoeker tot tien tellen. Want als jij je eerst verstoppt, en hij telt dan pas tot tien, dan heeft hij toch al lang gezien waar je heen gaat?’

‘Daar gaat het niet om!’ riep mijn vader getergd. ‘Niemand mag weten dat we hier zitten, dáár gaat het om! Of willen jullie soms eindigen als Mjamburger?’

‘Je hebt helemaal gelijk, lieve schat,’ zei mijn moeder. Gaby en ik leunden tevreden achterover – mama zegt zoiets alleen maar, als ze meteen daarna gaat uitleggen dat papa helemaal ongelijk heeft.

En inderdaad.

‘We moeten zorgen dat ze ons niet zien. Aan de andere kant: hoe lang zijn we nog veilig in Boegoe-Boegoe, als er mensen met dynamiet naar ons op weg zijn?’

‘Nou nou nou nou,’ deed mijn vader, ‘naar ons op weg, naar ons op weg... dat is nog maar de vraag. We weten niet eens wie die ontploffingen gemaakt heeft.’

‘Dat weten we inderdaad niet, lieverd,’ glimlachte mijn moeder. ‘Daarom is het van het allergrootste belang dat we even gaan kijken. Gewoon, even kijken wie eraan komt en wat-ie komt doen. Met z’n dynamiet. Misschien is er niks aan de hand. Maar *stel* nou dat er wel iets aan de hand is – zou het dan niet heel erg prettig zijn als wij dat zo snel mogelijk aan de weet kwamen?’

Mijn vader slaakte een diepe zucht. Met een wrang gezicht zei hij: ‘Ja, dat zou inderdaad het beste zijn. Laten we maar gaan kijken.’

Mama glimlachte, zo tevreden als een spinnende poes. ‘Jongens, jullie vader heeft *alweer* gelijk. Jullie hebben het gehoord: we zullen moeten gaan kijken. Moet er nog iemand plassen?’

‘Doen we onderweg wel,’ zeiden wij. Want dat is wel een voordeel, als je geen kleren aan hebt: je kunt plassen op elk moment. En

ook op elke plek, want je blijft altijd in de boomtoppen en de hoogste lianen. Dus waar je de boel ook laat lopen, de enige die er last van heeft is de Reuzenalligator diep onder je. En waarom zou je rekening houden met de gevoelens van een Reuzenalligator? Hij houdt immers ook geen rekening met jou.

We gingen op weg naar de rand van het oerwoud. We sprongen, slingerden en klauterden ons een weg van tak naar liaan, van liaan naar tak.

Dat klinkt misschien niet moeilijk. Het is ook niet moeilijk. Het is bijna *onmogelijk*. Vooral voor mijn ouders. Hoe ouder je bent, hoe moeilijker het is om nog nieuwe dingen te leren.

Na je veertigste nog leren liaanzwieren? Vergeet het maar.

Mijn vader zwiert altijd veel te voorzichtig. Hij zet heel zachtjes af en laat de liaan pas los, als hij stevig op een tak staat. Maar soms, als de afstand te groot is, *moet* je springen. Anders zwier je weer terug, en dan hang je tussen twee bomen in. Dan kun je nergens meer heen, en dan moeten je kinderen je komen redden, met veel hoofdschudden en gemompel van 'domme papa toch'. Mijn moeder doet het tegenovergestelde: zij is veel te overmoedig en probeert voortdurend verder te springen dan ze eigenlijk kan. Dan hoor je zwiep en oeps en krak en ja hoor, daar gaat ze weer, tuimelend en buiteland. Recht naar beneden. Recht naar de alligators en, ook niet onbelangrijk, recht naar de grond. Haar handen graaien in het lege.

Gelukkig blijft het lege nooit lang leeg. Het oerwoud is een wirwar van takken en stengels en reusachtige bladeren. Mama valt zelden meer dan drie meter diep; dan wordt haar val alweer gebroken door een of ander groeisel, zodat ze kan beginnen aan de lange tocht omhoog. Een paar schrammetjes en blauwe plekken rijker, maar nooit ernstig gewond.

Maar deze keer, de keer dat we op weg waren naar de ontploffin-

gen, was er niks. Niks om op neer te komen, niks om je aan vast te grijpen... Gewoon niks. Niks tussen mijn neerstortende moeder en de alligators. Geen tak, geen stengel, geen luchtwortel. Niks. Een groot gat in het bladerdek, onverwacht en volkomen onwaarschijnlijk. Een godswonder, maar dan omgekeerd. Een duivelswonder. Of een goddelijke pech.

Hoe dan ook: mama was ten dode opgeschreven.

Niets of niemand kon haar nu nog redden.

Zwoesj!

‘Hajlooo!’

Ik bedoel, geloof ik: niets of niemand kon mama nog redden, *behalve Kwetter*. Kwetter is een Boegoeneesje en ze is ongelooflijk sterk en snel en lenig. Dat zijn alle kinderen hier. Ze moeten wel, want als ze dat niet zijn krijgen de slangen hen te pakken. Of de alligators. Of de Boegoenese Boomleeuw (een heel zeldzaam dier, maar wat mij betreft nog lang niet zeldzaam genoeg). Maar zelfs voor een Boegoeneesje is Kwetter aan de sterke kant. Ze heeft meer dan eens ons leven gered, en dat was haar nooit gelukt als ze ons niet, bijvoorbeeld, met één hand de lucht in kon zwieren. Ook nu weer: mama viel spartelend en gillend naar beneden, en ze was al zo dicht bij de grond dat één alligator zijn bek hoopvol opensperde – wat heel dom was van die alligator, want mama weegt zestig kilo en ze had een behoorlijke vaart. Als ze in zijn bek terecht was gekomen, was hij waarschijnlijk tot aan zijn achterpoten opengespleten. Maar ze viel niet in zijn bek, want Kwetter kwam er nét op tijd aangezwaard. Ze had een hele lange, stevige slingerplant om haar linkerarm geslagen en met haar rechterhandje greep ze mama’s enkel. Ze trok mama met een ruk omhoog; de alligator klapte zijn kaken dicht zonder iets ertussen, zó hard dat hij drie tanden brak.

‘Hoera!’ riep Gaby. ‘Bravo, Kwetter!’

'Joewieieie!' riep Kwetter terug. Ze was niet sterk genoeg om mama terug naar boven te sjouwen, maar haar gevoel voor snelheid en balans waren voortreffelijk en door handig van tak naar tak te slingeren wist ze gebruik te maken van de snelheid van mama's val en die zelfs om te draaien in de goeie richting. Namelijk: omhoog.

Even later zette ze mama veilig naast ons op een tak. Daarna begon ze ons hartstochtelijk te knuffelen.

Alsof wij háár het leven hadden gered, in plaats van andersom. Toevallig hadden we ook inderdaad haar leven gered, maar dat was al maanden geleden. Toen woonden we nog in Nederland. Kwetter liep daar nogal in de gaten, want ze is knal-oranje. Net als alle andere Boegoenezen. Maar wij brachten haar veilig terug naar huis, en sindsdien is ze de hartsvriendin van... nou ja, officieel van Gaby, zou ik zeggen, want die twee zijn ongeveer even oud. Maar ze vindt papa net zo aardig als mijn zusje, en ze is nog doller op mama. Want mama laat dingen ontploffen, en dat vindt Kwetter machtig mooi.

Maar het allermeeft houdt Kwetter van eh... tja... van mij.

Sterker nog: ze ís op mij.

Gelukkig gaat dat bij haar niet zoals bij Anne-Lizette en Rozien. Dat waren twee meiden uit mijn klas, vorig jaar, en ze waren echt verschrikkelijk. Ze zaten voortdurend te giechelen. En ze tekenden overal hartjes op. Roze hartjes. Met een glimstift. En als je langs ze liep slaakten ze kleine giljetjes. En ze schreven briefjes en ze pakten steeds je potlood af. En in de pauze liepen ze achter je aan, giechelend en smiespelend, net zo lang tot je kwaad werd en achter hén aanging.

Dat soort achterlijke dingen, dat doet Kwetter dus niet. Ze is dan wel een meisje, maar ze is niet *compleet* achterlijk.

Dat laatste zeg ik trouwens niet omdat ik ook op haar ben.

Want dat ben ik niet.

Dus... Ja...

Ze zit heel vaak naar mij te staren. Soms gaat ze dan zelfs zuchten, op een manier die mijn vader 'smachtend' noemt. En ze zoekt altijd redenen om mij te knuffelen. Maar dat lukt lekker nooit, want ik ben niet van gisteren. Ik wriemel me d'r altijd wel uit. Of ik zie plotseling iets heel interessants, zogenaamd, waar ik meteen naar moet kijken zodat er niet geknuffeld kan worden. Ook nu, nu ze mama weer eens gered had en ons hele gezin wilde knuffelen (waarbij ze mij voor het laatst bewaarde).

'Heel' riep ik snel, 'wat hoor ik daar?'

'Nee,' riep Kwetter, 'is niks! Jij moet kuffelen!'

Maar ik hoefde niet te knuffelen. Want er was inderdaad iets te horen: een ontploffing. Iets harder dan de vorige keer, want we waren er al een klein beetje dichterbij, maar nog steeds erg zacht. Geen muizenpiepje meer; eerder de nies van een cavia.

Maar Kwetter herkende het geluid meteen.

'Boem?' vroeg ze.

Boem, knikte ik.

Ingespannen tuurde Kwetter naar mama.

'Is de boem van mama?'

'Nee,' zuchtte mama. 'Was het maar waar.'

Kwetter speurde in het rond. 'Wie maakt er dan boem?' vroeg ze achterdochtig.

'Dat gaan we nu uitzoeken,' zei ik ferm. 'Op pad!'

En we gingen. Dus aan de knuffel was ik ontsnapt; voorlopig dan.

2 RELATIEF RUSTIG EN VEILIG

Boegoe-Boegoe is één en al oerwoud. Zover je kan kijken, tot aan de rand. Bij de rand beginnen de bergen. Als je die zou beklimmen, zou je Boegoe-Boegoe verlaten. Maar je kunt ze niet beklimmen. Daar zijn ze te steil voor.

Af en toe is er een avontuurlijke Boegoenees die het toch probeert; die wil weten hoe het er uitziet aan de achterkant. Als zo'n Boegoenees geluk heeft, komt-ie niet hoger dan een meter. Heel soms, niet meer dan drie keer in de herinnering van de oudste vrouwtjes, heeft er eentje pech. Die komt wél hoger dan een meter. Honderd meter, tweehonderd... maar dan komt er een punt waarop ook de beste klimmer (en Boegoenezen behoren tot de allerbeste klimmers ter wereld) niet meer vooruit kan. En ook niet achteruit. Het enige wat je kunt doen is: blijven hangen waar je hangt. Aan je vingertoppen desnoods.

Zelfs een Boegoenees houdt dat niet heel lang vol. Die waaghalzen komen dus altijd weer naar beneden, en meestal sneller dan ze lief is.

Splut.

Als je begrijpt wat ik bedoel.

Er is natuurlijk nog een andere grens, een saai en onduidelijk geval met moerassen en een rivier. Hele vage toestand: je kunt niet eens zien waar de rivier ophoudt en waar de moerassen beginnen. Je kunt trouwens ook niet zien waar de moerassen ophouden en Boegoe-Boegoe begint; de bodem van het oerwoud is meestal net zo nat en modderig als een moeras. Je kunt er bijna in zwemmen. Maar over die suffe moerasgrens hebben we het verder niet, want daar kwamen de explosies niet vandaan. Ze kwamen uit de bergen.

Vanuit een hoge boom zaten we naar het gebergte te kijken. Kwetter zag het meteen: er was een hap uit de bergwand genomen. Een klein hapje maar; een gaatje niet groter dan je vuist. Zo leek het, maar in het gat verscheen een graafmachine zo klein als je duimnagel.

Er zwermden een groepje minuscule mensjes rond het graafmachientje. Ze waren druk bezig, maar we konden niet zien met wat.

We konden het wel raden. Want toen de mensjes en het machientje weer verdwenen waren klonk er een knal en plotseling was het gat weer ietsje groter. Rotsblokken stortten van de bergwand. Een paar bleven er liggen in het gat en al snel kwam de graafmachine weer, om ze naar beneden te duwen.

‘Waarom maakt zij de bergen stuk?’ vroeg Kwetter ongerust. ‘Heeft de bergen iets verkeerd gedaan?’

‘Integendeel,’ zei mijn vader ernstig. ‘De bergen hebben juist iets goeds gedaan. Ze hebben ons beschermd. Ons, en heel Boegoe-Boegoe. Het leven hier is rustig en veilig, en dat komt door...’

‘Er zit een Boegoenese Boomleeuw achter je, pap,’ zei ik.

‘Ja, heel grappig. Het leven is hier rustig en veilig doordat...’

‘Was geen grapje,’ zei ik.

‘Brul,’ zei de boomleeuw. ‘Brul brul.’

‘Help help,’ reageerde papa, ‘een Boegoenese Boomleeuw, help help.’

Zie je wel, dacht ik, maar ik zei het niet. Ten eerste omdat dat sneu zou zijn voor papa en ten tweede omdat ik al mijn adem nodig had bij het vluchten. Als een boomleeuw je te pakken krijgt ben je zo goed als dood. Gelukkig krijgt-ie je meestal niet te pakken. Hij kan supergoed klimmen en heel ver springen, maar aan lianen zwieren kan hij niet. En wij wel.

Dus... Ja...

Als je een boomleeuw ziet, moet je drie dingen doen: liaan zoeken, wegzwieren en tong uitsteken van ‘neh neh neh-neh neh’.

Doe dit trouwens wel in de goede volgorde! Niet als eerste de tong uitsteken, want dan pakt-ie je. Ook niet proberen weg te zwieren vóórdat je een liaan gevonden hebt. Geloof me: dat werkt niet.

Weet je dat ook weer.

Mama, papa, Gaby en ik zwierden ons haastig in veiligheid.

Kwetter niet.

Kwetter bleef staan, stak haar tong uit en deed ‘neh neh neh-neh neh’.

‘Verkeerde volgorde,’ riep ik nog, maar het was al te laat. De leeuw sprong toe, met vlijmende klauwen en blikkerende tanden.

En dat, zo bleek, was precies Kwetters bedoeling. Op het allerlaatste moment sprong ze opzij en haakte hem pootje.

De hongerige blik van de leeuw maakte plaats voor verbazing, en daarna voor pure paniek – toen hij merkte dat hij zijn evenwicht verloren had, en zich nergens meer aan kon vastkluwen.

‘Bruuuuuul,’ deed het monster terwijl het naar beneden viel.

Hap, deden de alligators, en zo was de Boegoenese Boomleeuw wéér een beetje zeldzamer geworden.

‘Goed,’ hijgde mama. ‘Waar hadden we het ook al weer over. Oh ja, rustig en veilig zei je, toch, schat?’

‘*Relatief* rustig en veilig, ja. Er zijn natuurlijk wel boomleeuwen en slangen en alligators...’

‘En van die hele grote spinnen,’ vulde Gaby huiverend aan.

‘En giftige hagedissen,’ zei ik.

‘En...’ begon mama, maar papa zei: ‘Ja, ik begrijp wel wat jullie bedoelen. Maar al die beesten zijn niet *slecht*. Ze zijn alleen maar hongerig. Ze zitten niet achter óns aan, ze zitten achter álles aan. Als het maar eetbaar is. Maar Dogger, die zal pas rusten als hij ons te pakken heeft. Het zou me niks verbazen als hij een prijs op ons hoofd heeft gezet!’

‘Schat,’ zei mama streng, ‘jaag die kinderen niet de stuipen op het lijf. Dat is nergens voor nodig. Je denkt toch niet *echt* dat het meneer Dogger is, die daarginds de bergwand opblaast?’

‘Nee, natuurlijk niet. Meneer Dogger blaast nooit iets op.’

Mijn moeder schudde nee, met een duistere blik – alsof ze dacht dat iemand, die nooit dingen opblaast, eigenlijk niet kan deugen.

‘Meneer Dogger,’ ging mijn vader verder, ‘maakt ook nooit iemand dood. Hij ontvoert geen kinderen en mishandelt geen dieren. Dat soort vuile klusjes laat hij aan anderen over. Maar ik garandeer jullie: als de lui die nu de bergwand opblazen straks hier zijn, dan komt Dogger ons op het spoor. Kan een week duren, kan een jaar duren, maar we zijn de pineut.’

‘Wie zijn dat dan?’ vroeg Gaby.

‘Wie zijn wie, schat?’ antwoordde papa.

‘Wie zijn die lui die de bergen opblazen, bedoelt ze.’ Mijn zus is een beetje een warhoofd, en soms moet ik even aan de wereld uitleggen wat ze eigenlijk bedoelt. Of nou ja: eigenlijk moet ik het vooral vaak aan papa uitleggen, dus misschien is *hij* wel het war-

hoofd.

‘Oh ja,’ zei hij. ‘Tja, hoe moet ik dat weten? Ze staan niet bepaald recht voor onze neus, of wel? En zelfs als we een verrekijker hadden...’

‘Wat is verrekijker?’ vroeg Kwetter.

Mama begon enthousiast uit te leggen hoe een verrekijker werkt, maar zij is een wetenschapper en ze kan dat niet zonder woorden als ‘convex’ en ‘brekingsindex’, dus toen ze klaar was moest papa het ook nog een keer uitleggen.

En daarna moest ik nog een keer zeggen: soort ding met buisjes, en als je erdoorheen kijkt lijkt alles groter.

Kwetter's gezicht klaarde op. ‘Wij hebt!’ riep ze opgetogen. ‘Ik haalt voor jullie,’ en zwoesj, weg was ze. In een oogwenk verdwenen tussen het groen.

‘Da’s nou sneu,’ zei papa. ‘Ik wilde net zeggen: zelfs als we een verrekijker hadden, werden we niks wijzer, want we kennen die mensen natuurlijk niet. Nou ja. Laten we maar enthousiast doen wanneer ze terugkomt met dat ding. En iets zeggen van, eh, eh... wat fijn dat we nou weten hoe die lui eruitzien. Of zo.’

‘Hoe zouden de Boegoenezen trouwens aan zo’n kijker komen?’ vroeg mama zich af. ‘Die dingen groeien niet bepaald aan de bomen.’

‘Die heefden wij over,’ vertelde Kwetter toen ze weer bij ons terug was met haar kijker. ‘Vier jaar geleden was hier een meneer, die kijkte naar vogels. Met verrekijker. Maar de meneer was opgegeten en de verrekijker was over.’

‘Opgegeten door een alligator? Wat afschuwelijk,’ rilde mijn zusje.

Kwetter keek ons schuin aan, dacht even na en knikte: ‘Ja... was misschien wel alligator of zo...’

‘Lieve help,’ zei mijn vader. ‘Wat een prachtige kijker is dit! Die

zal een lieve duit gekost hebben. En vergróten dat-ie doet! Dit is geen verreijker meer, dit is bijna een sterrenkijker. Je kunt zo ongeveer de bloemetjes op de bergwand tellen. Nou, eens even kijken naar die graafmachine... Grote genade!

Mijn vader werd plotseling zo bleek als een beker melk.

'Jongens,' fluisterde hij, 'jullie raden nooit wie er naar ons op weg is.'

'Meneer Dogger,' zeiden Gaby en ik tegelijk.

'Nee, natuurlijk niet. Dogger woont in Nederland – wat zou hij hier te zoeken hebben?'

'Ons,' zeiden wij.

'Dat zou natuurlijk kunnen,' zei mama.

'Maar hij weet niet dat we hier zijn, dus waarom zou hij juist hier komen zoeken? In elk geval: het is niet meneer Dogger.'

'Meneer Cockel,' zeiden wij met een huivering.

'Die is het ook niet. Het is meneer Hakmaranman.'

'Nooit van gehoord,' zei ik.

Gaby keek naar papa. 'Is dat niet één van de schurken die zaken doet met de Doggersbank?'

'Nou en of,' knikte papa. 'Wat knap, dat je dat onthouden hebt – ik heb het maar één enkel keertje genoemd.' Gaby keek helemaal trots. Terwijl ze volgens mij gewoon gegokt had. En het was nog de makkelijkste gok ook: alle schurken die papa weet, kent hij van toen hij nog werkte bij de Doggersbank.

Dus... Ja...

'Waarom is die man eigenlijk een schurk?' vroeg ik. 'Wat maakt hem zo schurkachtig?'

'Dat zal ik jullie eens duidelijk uitleggen. Meneer Hakmaranman heeft een bosbouwbedrijf. Wat eigenlijk een heel raar woord is, 'bosbouwbedrijf', want zijn bedrijf bouwt helemaal geen bossen. Het sloopt ze. De houthakkers van meneer Hakmaranman

gooien hele bossen tegen de vlakte!

‘Waarom doen ze dat?’ vroeg Gaby.

‘Om het hout,’ legde papa uit. ‘Dat kunnen ze voor veel geld verkopen. Er worden kozijnen van gemaakt.’

‘Kozijnen?’

‘Ja, zo’n houten lijstje om een deur of een raam,’ legde mama uit.

‘Wij weten heus wel wat een kozijn is,’ bromde ik.

‘Kwetter weet niet!’ protesteerde Kwetter.

‘Nou ja, Gaby en ik wisten het wel. Maar kijk eens naar de boom waar we in zitten. Is-ie hoog? Is-ie dik?’

‘Ja jongen, heel dik. Heel hoog.’

‘Inderdaad. En uit zo’n hoge, dikke boom kun je honderden en honderden kozijnen maken. Misschien wel duizenden! Dus waarom moeten daar dan hele bossen voor worden omgehakt?’

‘Omdat er in Nederland miljoenen en miljoenen huizen staan, jongen,’ zei papa. ‘En elk huis heeft al snel een deur of acht. Om van de ramen nog maar te zwijgen. Die hebben allemaal kozijnen nodig; kozijnen bij dozijnen!’

Mama streek vermoeid over haar voorhoofd. ‘Geen woordgrapjes maken, schat,’ zuchtte ze. ‘Je weet dat ik daar hoofdpijn van krijg.’

‘Sorry, lieverd. In ieder geval: we hebben heel veel kozijnen nodig. En niet alleen kozijnen. Ook deuren. En tuinmeubeltjes. En geinige kastjes om dingetjes in te doen. Vandaar dat er hele bossen doorheen worden gejaagd.’

‘Wat ik niet snap...’ begon Gaby, en ik ging wat gemakkelijker zitten. Als Gaby ook maar de helft ging opnoemen van wat ze allemaal niet snapte, dan zaten we hier nog wel eventjes.

‘Wat ik niet snap is wat daar nou precies zo schurkachtig aan is. Iedereen wil kozijnen in zijn huis. Dat is logisch. Anders valt je raam eruit. Waarom is het dan zo erg om kozijnen te verkopen?’

Het is natuurlijk jammer van de bossen, maar... waarom zouden we de schuld geven aan die arme houthakkers? Het is de schuld van iederéén. Toch?’

Papa sloeg een arm om haar heen. ‘Kind,’ zei hij, ‘wat stel je toch een verstandige vragen. Je hebt helemaal gelijk: af en toe een boompje omhakken, dat kan geen kwaad. Vooral niet als je daarna een nieuw boompje plant: als je dat een beetje zorgvuldig doet, hou je altijd genoeg bos over.’

‘En meneer Hakmaranman doet dat niet zorgvuldig genoeg?’ gokte ik.

‘Hij doet het helemaal *niet*,’ zei papa. ‘Waar hij langsgekomen is, blijft alleen een dorre vlakte over. Alle bomen weg. En een bos is niet alleen een verzameling bomen; er wonen ook dieren, nietwaar? Nou, die dieren daar blijft dus ook niets van over.’

‘Goeie zaak,’ zei ik. ‘Laat die houthakkers maar komen. Hoe eerder hoe liever; er zijn nog veel te veel dieren hier. De Boegoenese Boomleeuw, bijvoorbeeld, kan nog best een stukkie zeldzamer. En de Sissipi-slang ook en de Reuzenalligator al helemaal.’

‘Jaja, hoho,’ wierp mijn moeder tegen, ‘maar wat dacht je van het Boegoenese Boomkonijntje?’

‘Oooh,’ deed mijn zus met een hoog stemmetje, ‘die zijn *schattig*!’

‘Ja,’ zei mijn vader, ‘en ze zijn ook *lekker*. Dus de houthakkers schieten die arme beestjes zó de boom uit. En hup, in de pan!’

Nou zijn boomkonijntjes inderdaad erg schattig, en ik kon wel janken als ik dacht aan zo’n konijntje met een kogel in zijn koppie – maar schattig is een meidenwoord, dus ik zei gewoon: ‘Nou en?’

Mijn vader noemde nog een hele reeks schattige beestjes op – het Pluizige Knabbeldiertje, de Giebelaap, de Bonte Prachtvogel en de Boegoenese Stuitersijs – die allemaal van de aardbodem zou-

den verdwijnen als het bos werd omgehakt. Het idee was hartverscheurend, maar ik kon geen manier vinden om dat te zeggen. Behalve met meidenwoorden als 'schattig' of 'zelig', en ja, dat zijn dus meidenwoorden. Die kon ik niet zeggen.

Pfff. Het leven van een jongen is niet gemakkelijk, hoor.

Wij hebben ook wel onze eigen woorden, zoals bijvoorbeeld 'bazooka', maar om een of andere reden kunnen meiden die gewoon zeggen als het nodig is. Als ze een bazooka zien, bijvoorbeeld. Ze kunnen het niet zomaar door de klas roepen, zoals wij, maar dat is een schrale troost als je het mij vraagt.

Dus toen mijn vader zei dat ook alle Stoeistaartjes eraan zouden gaan, stroomden mijn zusje de tranen over de wangen maar ik perste mijn kaken op elkaar en zei 'Nou en?'

Het is trouwens niet eenvoudig om overtuigend 'nou en' te zeggen met je kaken op elkaar. Meiden kunnen dat niet.

Mijn vader knikte begrijpend, alsof hij wel wist wat ik bedoelde met mijn ge-'nou en'.

'En dat is nog niet het ergste,' ging hij verder. 'Wat denk je dat er gebeurt met onze vrienden, de Boegoenezen?'

Ik werd opeens een beetje misselijk. 'Die gaan toch niet de pan in?'

'Nee hoor,' zei mijn vader geruststellend. 'Er worden er hooguit een paar doodgeschoten.'

Ik werd niet minder misselijk. Want ik wist dat het waar was. De vrienden van Dogger deinzen nergens voor terug.

Ik dacht aan de Boegoenezen – aardige lui, ook al roken ze niet lekker (en dan bedoel ik echt *heel erg* niet lekker). Ze hadden ons hartelijk welkom geheten, toen we hun land binnenvluchtten.

Dolblij waren ze, dat we Kwetter hadden teruggebracht. Eerst dacht ik dat Kwetter een prinses was of iets dergelijks, zó groot was het feest toen ze thuiskwam. Later ontdekte ik dat de Boe-

goenezen vreselijk aan elkaar gehecht zijn, en dat zelfs een kleine verwonding van de meest vervelende jengelpouter als een nationale ramp wordt beschouwd. Ze doen alles voor elkaar; ook bij het meest onbenullige klusje (een nootje oprapen dat je hebt laten vallen, bijvoorbeeld) komen er meteen drie of vier Boegoenezen aangesneld om je te helpen. Zelfs het warrigste verhaal van de meest ongezellige zeurbejaarde wordt met oprechte interesse aangehoord en op feestjes doorverteld.

Op feesten zijn ze trouwens ook verzot, de Boegoenezen. Ze komen allemaal op elkaars verjaardag – en dan bedoel ik ook echt allemaal: ze hebben wel drie feestjes per dag of zo. Ieder verjaarspartijtje heeft honderden bezoekers.

Die feestjes stellen niet zo gek veel voor, natuurlijk, want chips kennen ze hier niet. En plastic speelgoed, om cadeau te geven, kennen ze ook niet. En bowlingbanen ook niet en lasergames al helemaal niet. Boegoenese feestjes bestaan voornamelijk uit bij elkaar zitten, babbelen en noko-nootjes bij elkaar naar binnen spugen.

't Is maar wat je leuk vindt.

De Boegoenezen vinden het erg leuk; het is een vrolijk en gezellig volkje. Niet bepaald mensen waarvan je zegt: knal er daar maar een paar van overhoop.

Maar dat was wel wat de houthakkers gingen doen.

'Dat gaan we niet laten gebeuren,' zei ik. 'Toch, pap? Toch, mam? Dat laten we toch niet gebeuren?'

3 HET BOEGOENESE LABORATORIUM

Mijn moeder glimlachte geruststellend. Of nou ja: eigenlijk glimlachte ze nogal verontrustend. Ik weet niet of je wel eens van die films ziet, waarin een geheim agent de wereld moet redden van een slechterik? Zo'n slechterik die, bijvoorbeeld, alle mensen in New York wil vergiftigen. Of een oorlog beginnen met kernwapens. Ken je die films? Nou, mijn moeder glimlachte zoals de slechterik glimlacht, wanneer hij op de grote rode knop duwt die zijn plan in werking zet. Het was de genadeloze glimlach van de Donderkat.

Maar de Donderkat stond aan mijn kant, dus *ik* vond het geruststellend.

'Dat laten we zeker niet gebeuren,' zei mama. 'Ik zal hoogstpersoonlijk de Boegoenezen beschermen. En de boomkonijntjes en de Knabbeldiertjes en de hele rest. Zelfs de alligators en de spinnen.'

'En onszelf,' vulde mijn vader aan. 'Vergeet onszelf niet, schat. Wij zijn ook in groot gevaar! Als de houthakkers van Hakmaranman ons hier vinden, dan krijgt meneer Dogger te horen waar we zitten. En zijn vriend Cockel ook.' Hij huiverde. 'Meneer Cockel is een gewetenloze schurk. God help ons als hij ons te pakken

krijgt.’

‘Dat lijkt me nu ook weer niet nodig,’ zei mama koeltjes. ‘Laat God maar iemand helpen die het harder nodig heeft; ik ben uitstekend in staat om zelf die schurken een lesje te leren.’

Papa keek een beetje moeilijk, want hij heeft God nogal hoog zitten en hij vindt het niet netjes Hem ergens buiten te houden. Maar mama had haar Donderkat-glimlach aan en dan kun je haar beter niet tegenspreken.

‘Gaat mama boemen maken?’ vroeg Kwetter.

‘Reken maar,’ zei ik.

‘Joewieie! Boemmm! Mama! Boemmm!’ Juichend sprong ze op en neer. Daarna maakte ze een dubbele flikflak en kwam met een driedubbele salto weer op haar plaatsje terug. Ingespannen ging ze naar mijn moeder zitten turen, vastbesloten om niks te missen van de fijne boem die nu elk moment kon losbarsten.

‘Lieve Kwetter,’ zei mama gevleid. ‘Ik kan geen bommen uit de lucht plukken, dat weet je toch wel? Ik heb spullen nodig, en eigenlijk ook een laboratorium. Met flesjes en buisjes en branders en elektrische apparaten en schuddertjes en roerdertjes en computers en een koffiejuffrouw.’ Ze zuchtte diep. ‘Het kan trouwens ook zonder koffiejuffrouw. Maar mét gaat het sneller.’ Ze zuchtte nog eens. Er zijn geen koffiejuffrouwen in Boegoe-Boegoe. Wegens gebrek aan koffie.

Er zijn trouwens ook geen computers of andere elektrische apparaten, wegens gebrek aan stopcontacten.

En er zijn geen flesjes en buisjes en branders. Wegens gebrek aan alles.

Het toppunt van Boegoenese technologie is de kokosnoot.

Die kun je gebruiken als voedsel (allicht), maar ook als wapen (gooien naar alligators of boomleeuwen, van veilige afstand) en als je ’m uitholt kun je er dingen in bewaren. Besjes bijvoorbeeld,